

שני ילדים "עשירים" היו לו, לצדיק מבני ברק רבי בן ציון פלמן. הם אספו גוואים, שיחקו בתחרויות שונות מאתגרות, גם רכשו בהם ניירות או מדבקות וכדומה, כדרכם של ילדים בימים ההם ובזמן הזה. הם ניהלו תעשייה רבה ותעסוקה מלאה סביב הגוואים. "היה לנו אוצר, ולא אתבייש לומר כי במסחר הגוואים התגלה אצלי חוש מסחרי, גם צצו הנצנוצים הראשונים של 'תאוות הממון'. ביזנס. כסף", מספר הבן.

חלפו שנתיים.

השניים כבר גדלו, והחשק לסחור בגוואים חלף הלך, לא התאים להם, שהרי ילדים גדולים לא משחקים בגוואים. ישבו עם עצמם בכובד ראש והחליטו להעביר את אוצר הגוואים כולו (אוצר שנערם משנה לשנה), לאחים הקטנים. אבא שמע על כך. וקרא להם אל שולחנו: "מדוע אתם רוצים להעביר את הגוואים?" "כיוון שאין לנו עוד מה לעשות בהם".

אבא תמה: "ממש לא מובן. בשנה שעברה עשיתם מהם עסק אדיר, קניתם, סחרתם, היו גם ויכוחים, התמודדויות, תחרויות ומאבקים, שמרתם עליהם מכל משמר, ובכל דרך אפשרית ניסיתם להשיג גוואים נוספים. מה קרה פתאום?! "זהו. כבר מצחק לנו להתעסק בהם, אלו שטויות". שוב שאל אבא: "מדוע אלו שטויות, הרי בשנה שעברה זה היה כל כך חשוב לכם, מה קרה עכשיו!?"

"כן. בשנה שעברה היינו קטנים, השנה גדלנו, וכעת אנחנו מבינים אחרת". "אתם בטוחים במה שאתם אומרים?" - התעניין אבא. "כן, אנחנו בטוחים, מבחינתנו, היינו זורקים את הגוואים, רק חבל שהקטנים שעדיין בכיתה ג' וד' לא ייהנו מהאוצר".

הם לא הבינו מה אבא רוצה מהם, ומדוע הוא שואל אותם בלי להרפות: "אתם בטוחים שרצונכם להעבירם, אולי מחר תתחרטו על מה שנתתם?" "כן, אנו בטוחים, וכי נשוב להיות ילדים קטנים?! לא נתחרט. הגוואים אינם שווים פרוטה". אבא ניסה לתמוה בפעם החמישית: אבל איך באמת זה יכול להיות? הרי רק בשנה שעברה הם היו כל כך חשובים, כמה ריצות, מאמצים, ועסקי עסקים, לפתע הכל נעלם?! "כיוון שגדלנו, הכל נגמר!".

שתיקה שררה בחדר, ורק קולו של אבא נשמע: "עכשיו תשמעו, הקשיבו היטב: "בחיים יש דבר כמו גוואים, קוראים לו: כסף! "אנשים קונים עם כסף, עושים בו עסקים, רצים אחריו. הכסף חשוב לאנשים מאוד, וכל החיים סובבים סביב הכסף.

אבל...

אבל יום אחד הם מגלים שהכסף אינו שווה. ומה שהתרוצצו אחרי הממון - היה מעשה שטויות, כמו שקורה כעת עם הגוואים שלכם. הרגע הזה מגיע לכל אדם". אבא שתק שנייה קצרה, והוסיף: "והחכמה היא לדעת את זה מראש. לא כמו לגבי הגוואים שאפשר לדעת זאת גם אחרי שמשחקים בהם, בכסף, החכמה היא להכיר בכך מראש. היום". הילדים עזבו את שולחנו של אביהם רבי בן ציון, הגביהו את אוסף הגוואים, והעבירו אותם לאחור, למי שעדיין לא יודע שהגוואים באמת לא שווים כלום... את 'מוסר ההשכל' לקחו לעצמם, והכניסוהו באוצר הפרטי שלהם. תודה רבה לר' אוהד אטינגר.

נא להתפלל לרפואת

הרב חיים עוזר בן רוחמה רבקה שליט"א
הבה"ח רפאל חיים מנחם מנדל בן לאה שיחי

בימים אלו

שאין העלון מודפס בבתי כנסת לצערי הרב,

ניתן להצטרף לתפוצה במייל
shuly3910@gmail.com

לעילוי נשמת

הרב אלטר אהרן יצחק

הרשקוביץ זצ"ל

י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלון לשבת

200 ₪ בלבד

בנק דיסקונט סניף 056

השבון 61135

אסמכתא למייל:

shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, בני ברק, חדרה

פתח תקווה, רחובות, אשדוד,

מודיעין עילית ואחיסמך.

למה הבורא הציל אותך?

הרב נהוראי משה אלביליה שליט"א

מי שמכיר קצת את נושא שרשרת הדורות ואת ההיסטוריה היהודית לדורותיה לאורך השנים, לא יכול שלא להתפעם מגבורת נפשם של אבותינו שעמדו איתנים בכל ניסיון הבא לפתחם, אם זה אברהם אבינו בכבשן האש, אם ר' עקיבא ועשרת הרוגי מלכות, במסעי הצלב בתקופת הראשונים ובניסיונות נוספים, תמיד היתה האמונה עומדת בראש מעיינם של אבותינו, והאמינו שאם הקב"ה נתן כרגע את הניסיון, הקושי הזה בא אך ורק ממנו. נטיה דקה שליותה את אבותינו כל ימיהם באמונה תמימה, במלך המלכים ובגזרותיו, לבנות בתוך הנפש שלנו מערך הגנה שיוציא אותנו מכל תהיתינו כמו שעם ישראל יצא ממצרים ארץ הטומאה הכי גדולה שיכולה להיות, בכדי שכבר כארבעים יום אחרי כן יתן הקב"ה להם את התורה כך אנו צריכים לדעת שמלך המלכים מלסף אותנו כבניו אבל אולי זה לא נראה לנו אבל כרגע שיש את הקושי בהמשך יגיע גם האור המחכה לכל אחד בקצה המנהרה.

בתורה אנו קוראים על ציווי של הקב"ה למשה רבינו: "בא אל פרעה כי אני הכבדתי את ליבו וכו' ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אותתי אשר שמתים במ", עם ישראל הצטווה לדורות לזכור את עשרת המכות ולספר זאת אב לבנו, וג"כ בכל יום ויום אנו קוראים ומזכירים את יציאת מצרים בכל הזדמנות אם זה בתפילין, אם זה בקידוש של שבת, ולכאורה מדוע המאורע ההיסטורי הזה מלווה אותנו תמיד בכדי שנזכור? מדוע כך נטבע בבריאה?

אלא עונה על כך הרמב"ן בסוף הפרשה בביאור פרשת התפילין (שמות יג, טז) וזה לשונו: "ובעבור כי הקב"ה לא יעשה אות ומופת בכל דור לעיני כל רשע או כופר, יצווה אותנו שנעשה תמיד זכרון ואת לאשר ראו עינינו, ונעתיק הדבר אל בנינו, ובניהם לבניהם, ובניהם לדור אחרון והחמיר מאוד בענין הזה כמו שחייב כרת באכילת חמץ (לעיל יב, טו) ובעזיבת הפסח (במדבר ט, יג) והצריך שנכתוב כל מה שנראה אלינו, באותות ובמופתים על ידינו ועל בין עינינו וכו', ושנזכיר זאת בפינו בבוקר ובערב כמו שאמרו (ברכות כא.) אמת ויציב דאורייתא ממה שכתוב (דברים טז, ג) למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך, ושנעשה בכל שנה אכן כיוצא בהן מצוות רבות זכר ליציאת מצרים, והכל להיות לנו בכל הדורות עדות במופתים שלא ישתכחו, ולא יהיה פתחון פה לכופר להכחיש אמונת האלהים כי הקונה מזוזה בזוז אחד וקבעה בפתחו ונתכוין בענינה כבר הודה בחידוש העולם ובידיעת הבורא ובהשגחתו, וגם בנבואה והאמין בכל פניות התורה, מלבד שהודה שחסד הבורא גדול מאוד על עושי רצונו שהוציאנו מאותו עבדות לחירות וכבוד גדול לזכות אבותיהם החפצים ביראת שמו".

ומילותיו של הרמב"ן שקולות מאוד באמונה החושית של האדם שלדעת שכל מה שהקב"ה עשה עבורינו מתחילתם של עשרת המכות עד יציאת מצרים, הכל זה בשבילנו לאמונה לדורות ודבר זה אמור גם לחיים שכל מה שהקב"ה עושה לאדם זה אך ורק בשבילו לא משנה איזה קושי ולא משנה

המכולת של החיים

הרב יהונתן ישראלי שליט"א

אישה ענייה נכנסה לחנות מכולת, ניגשה לבעל המקום ושאלה בעדינות: "בעלי חולה, יש לנו שבעה ילדים שצריכים לאכול, האם אוכל לקחת מספר מצרכים ואשלם ברגע שאוכל?" בעל המכולת הביט וסירב בעדינות. "אנא אדוני! אני אביא לך את הכסף ברגע שאוכל, המול עליי ועל משפחתי". בעל המקום אמר לה: "איני יכול לתת לך בהקפה, אנא ממך עזבי את החנות".

בסמוך אליהם עמד אחד מהלקוחות ששמע את השיחה. ניגש הלקוח ואמר: "אני אתן לה את כל מה שהיא צריכה למשפחתה". באי נעימות שאל בעל המכולת את האישה: "האם יש לך רשימת קניות?"

"כן אדוני" השיבה האישה. אם כך, הניחי את רשימת המצרכים על המשקל. כמה שתשקול הרשימה ישקלו המצרכים שאתן לך". האישה היססה לרגע, הרכינה את ראשה, הוציאה פיסת נייר מתוך ארנקה, כתבה בה משהו והניחה אותה בזהירות על המשקל. עיניי החנווני והלקוח נפקחו בתדהמה - המשקל נטה כלפי מטה ונשאר כך.

תוך כדי התבוננות במשקל, אמר החנווני לאישה: "אני לא מאמין".

הלקוח חיך בזמן שהחנווני החל להניח מצרכים על צידו השני של המשקל, אך המשקל לא התאזן. המשיך החנווני להניח מצרכים עד שהמשקל לא הכיל יותר. בעל המכולת עמד מבוייש ומסוקרן. נטל את פיסת הנייר מהמשקל והביט בה בתדהמה. זו לא הייתה רשימת קניות, זו הייתה תפילה... "ריבוננו של עולם, רק אתה יודע למה אני זקוקה, אני משאירה זאת בידך". החנווני נתן לאישה את המצרכים שאסף לה ועמד בדממה. לאחר שעות מספר גילה החנווני שהמשקל היה שבור... רק הקב"ה יודע כמה שוקלת תפילה...

ישנן פעמים בהן אנו חסרי אמונה, "איך אפשר לשנות את המצב בו אנו נמצאים?" שואלים את עצמנו. ואכן לא ניתן לשנות את המצב אם אתה בעצמך לא מאמין שניתן. יסוד התפילה היא האמונה, אמונה שאפשר להפוך את הגלגל, להטות את הכף, לצאת מבור עמוק אל הר גבוה. בורא עולם הוא כל יכול, רק תאמין בכוח הזה שיש לו, תתפלל ותראה ישועות. למשקלה של התפילה אין שיעור, רק בורא עולם יודע כמה שווה תפילה, מה הערך שלה וכמה היא יכולה להטות את כף המאזניים לטובתך... "עיקר האמת של השם יתברך הוא, שרחמיו וחסדיו אינם כלים לעולם. יהיה איך שיהיה, תמיד מועילים תפילה, תחנונים, צעקה ושוועה לה' יתברך..."

" כל הצרות שאיננו ניצולים מהן, המה מפני שאין אנו צועקים ומרבים בתפילה עליהן. כי לו התפללנו ושפכנו שיח לפני הקב"ה, בודאי לא ישובו תפילותינו ובקשותינו ריקם. ולא יסתפק האדם במה שמתפלל תפילת שמונה-עשרה שלוש פעמים בכל יום, אלא כמה פעמים ביום צריך לשפוך תפילות ובקשות בינו לבין עצמו כשהוא בביתו מעומק הלב" (ה'חפץ חיים', 'לקוטי אמרים') תפילה יכולה להניח אותך במקום אחר בחיך, במקום לבכות למה הגעת למקום שהנך נמצא בו, תבכה לבורא שיראה לך את היציאה ממנו... תודה רבה למ. חסידה.

לדעת שיסוד האמונה שלנו שזה יציאת מצרים להתבונן בה ולהפיק את הלקחים המתאימים לחיים.

וראיתי מעשה נפלא שיוכל לגלות לנו במעט טפח על כך, סיפר הגה"צ ר' נח וינברג זצוק"ל ראש ישיבת אש התורה: ישבתי ליד השולחן עסוק בעינייני, כשלתע שמעתי נקישות על דלת חדרי נראה שהמזכיר יצא לרגע - הרהרתי ונגשתי לדלת בעצמי. לחדר נכנס צעיר שנשא תרמיל גדול על כתפו. האם אתה ראש הישיבה כאן? שאל אותי. "יש אנשים המכנים אותי בתואר זה", עניתי והזמנתי אותו להיכנס לחדרי. ישבנו ליד השולחן, הוא הציג את עצמו בשם 'אייב' ושאל גלויות: "מהי מטרתה של הישיבה?"

מהיכן הוא מגיע? חשבתי לעצמי, "מה הוא רוצה לשמוע... הבנתי כי אם הקב"ה זימן אותי אלי, משמע שיש סיבה לדבר, ובכל זאת רציתי להכיר אותו מעט יותר, לכן השבתי: "אמור נא לי אתה מה לדעתך מטרתה של הישיבה?". אייב ניפח את חזהו בתחושת חשיבות והסביר בנימה שלא נעלמה ממנה התנשאות: "מטרתה של הישיבה היא להעניק אפשרות לאדם להתקרב לאלוקים, נכון, כבוד הרב?". "כן, כן אפשר לומר שזה נכון".

ובכן רק רציתי שתדע שאני אינני זקוק לשיבה, אתה מבין השם מחולל לי ניסים", וכך את האמה סביב האצבע כדי לרמוז על מידת הקרבה שלו לבורא עולם. "אני נרגש להיות במחיצתו של אדם כה קרוב להשם", אמרתי מיד, השתררה שתיקה קצרה ואז שאלתי: "כיצד בדיוק אם תרשה לי אתה יודע שאתה כה קרוב אליו?" "קל מאוד להסביר זאת", התלהב אייב, "כפי שאמרתי השם מחולל לי ניסים, הנה אתן לך דוגמא - התחביב האהוב עלי הוא רכיבה על אופני הרים ברחבי ארצות הברית, יום אחד אני רוכב על האופנים שלי במורד כביש צר בהרים, לפתע פתאום מגיחה לה מכונית שנוסעת במעלה ההר במהירות רבה, מסתובבת בסביב וממשיכה הישר אלי. נשמתי נעתקת, לשמאלי - צלע הר, לימיני - צוק תלול מגודר במעקה בטיחות נמוך, ומולי גוש אפור שטס במהירות אדירה, אין לי הרבה מה להפסיד, אני משנה כיוון וחותר ימינה. מהירות הנסיעה גבוהה מדי, האופניים מתעופפים

מעל מעקה הבטיחות, כמו להטוטן של גלשן שלג. למשך כמה שברירי שנייה אני 'שט' מעל הצוק, ואז צונח לעומק של חמשה עשר מטרים. 'אלוקים'... אני שומע צווחה איומה ומבין שמכיון שאני היחיד שם, היא באה ממני, האופניים נוחתים בין שני סלעים ענקיים, ומתקפלים כמו בייגל קלוע, ואני קם ומתרחק מן המקום, עם מעט שריטות פה ושם".

אייב השתתק לרגע, ומיד המשיך: "כעת אני שואל את כבוד הרב, לא היית מכנה זאת בשם נס? האם אין הדבר מוכיח לך שהשם ואני קרובים ככה?", הוא שוב השתמש בידיו להסביר לי. "אתה צודק לגמרי", השבתי, "אין כאן כל מקום לוויכוח, זהו נס שאין כמותו, ואם השם הציל אותך, בוודאי שהוא אוהב אותך". חיוך של הנאה נשפך על פניו, הוא לחץ את ידי והתקדם לכיוון הדלת במטרה לעזוב, המתנתי עד שיגיע קרוב לדלת בכדי לקרוא לו לחזור. "אייב", אמרתי, "אני מקבל בהחלט שהיה זה השם שהציל את חייך באותו יום בהרים, אבל הייתי רוצה לשאול אותך משהו אחר".

"כמובן", בטחונו העצמי היה ניכר, "מה היית רוצה לדעת?". "מי לדעתך השליך אותך מן הצוק לכתחילה?". הוא ניצב על מקומו בפה פעור.

בדקות הבאות העליתי לפניו הצעה, לפיה יתכן שבדיוק אותו אלוקים שהציל אותנו מן הנפילה, הוא זה שגרם למכונית המהירה להגיח מעבר לעיקול... "מדוע אתה חושב שאלוקים יעשה לך דבר כזה?", שאלתי, "מדוע יסכן את חייך, רק על מנת להצילך לבסוף?". חוסר הבנה התפשט על פניו.

"יתכן שהשם ניסה לעורר את תשומת ליבך", עניתי לבסוף על שאלתי שלי, "אולי הייתה זו קריאה ליקיצה שנועדה להעיר אותך?". שתקתי לרגע ואז אמרתי: "האם היית רוצה שהשם ינסה לעורר שוב את תשומת ליבך?"

בסופו של דבר נשאר אייב ללמוד בישיבה. המסר הוא ברור שכל מה שהקב"ה עושה לנו בחיים הוא כדי שמהמקרים האלו ניקח את עצמנו למנוף לעליה רוחנית אפשרית בכל התחומים. והלוואי שנזכה להתבוננות אמיתית כזו!

מסע אל הפרשה

--השיעור הקבוע חוזר--

המסע מתקיים בכל יום שלישי בשעה 7.00 בערב

עם הרב יאיר לב שליט"א

ברחוב טרומפלדור 63/2 פתח תקווה